

[Mimi Jakobsen]

Den vej kan det også gå, for selvfølgelig er der interesse for dette her blandt kommunalpolitikere.

Hr. Kim Behnke taler, som om der over hele landet sidder kommunalpolitikere, der ikke gider tænke nyt, der kun gider beskæftige sig med, hvordan de får pumpet den offentlige sektor op. Det må være en stor falliterklæring i hvert fald til hr. Kim Behnkes egne kommunalbestyrelsesmedlemmer, men jeg tror også til mange, mange andre.

Kvalitetsbegrebet synes jeg er et af de svingende punkter i dette her, for selvfølgelig kan man altid få det billigere, men det med det bedre, som finansministeren nævnte mange gange, føler jeg ikke er tilstrækkelig sikret i selve cirkulærets tekst.

Et helt andet spørgsmål er så: Hvem er det, man udliciterer til? Det skal vi selvfølgelig ikke blande os i herindefra, men jeg må bare gøre opmærksom på, hvad finansministeren selv har været opmærksom på, at udliciterer man til nogle monopollignende virksomheder, der kan give nogle brandtilbud det første år, som ser vældig billige ud, kan man altså også løbe ind i de problemer, der har vist sig nogle steder, med, at det måske er knap så billigt året efter, og i løbet af 3-4 år bliver det pludselig temmelig dyrt at have udliciteret. Så det er ikke ubetænkeligt, hvem man udliciterer til.

For at gøre det kort – til sidst da i hvert fald – vil jeg sige til finansministeren: For CD's vedkommende er denne forespørgsel et signal til finansministeren om, at når vi skal i gang med de kommende finanslovforhandlinger for 1993 – for det skal vi jo på et eller andet tidspunkt – vil vi fra CD's side stille os mere kritisk, end vi har gjort de foregående år, ikke specielt over for udlicitering, men over for udlicitering som et led i det her med, at nu udstikker vi en yderligere besparelsesrunde, som kan udmøntes på den og den måde. Det er sket mange år i træk, og det gør det altså ikke mere smageligt efterhånden. Ét år var det tjenestemandspensionerne, hvor institutionerne så oveni, efter at vi havde vedtaget finansloven – og det skete i fuld overensstemmelse med de partier, der var forligspartnere – kom i løbet af året og pludselig skulle have indregnet deres tjenestemandspensioner i deres vedtagne budgetter. Sidste år var det det med sygefraværet, vi gav tilslutning til. Hvem kan være imod at

begrænse sygefraværet? Men pludselig bliver det gjort op i besparelsesprocenter og beløb, som kommer oven i det, vi allerede havde vedtaget én gang.

Derfor synes jeg, det er et fair signal at give finansministeren. Finansministeren må selv afgøre, hvad han vil bruge det til, men det vil under alle omstændigheder være en sag, som CD vil interessere sig for, ikke ud fra ideologiske forudsætninger, men netop for at afideologisere dette her og få truffet de beslutninger, som er fornuftige, praktiske, og som netop er bedst og billigst, men heller ikke andet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Vi kunne have sparet denne debat, hvis fru Mimi Jakobsen havde læst en bog, der udkom i 1990, og som hedder »Privatiseringer – den danske model«, for alle de forbehold, fru Mimi Jakobsen har over for udliciteringer, er grundigt beskrevet deri med nøje henvisninger til praktiske eksempler både fra Danmark og fra udlandet.

Lad mig blot tage to af fru Mimi Jakobsens bekymringer. Fru Mimi Jakobsen frygtede, at der kunne opstå private monopoler, som lige pludselig sad på hele markedet. Nu eksisterer private monopoler pr. definition ikke. Der eksisterer lovbeskyttede monopoler eller offentlige monopoler, men på et frit marked eksisterer monopoler pr. definition ikke. Skulle der endelig være nogle monopollignende situationer, kan man i kommunalbestyrelser, amtsråd, Folketinget og andre steder, hvor man udliciterer, slippe for det ved at indbygge 2- eller 3-årsperioder, hvor tingene skal ud til ny udbudsrunde, hvor man så har mulighed for at skifte ud, hvis det viser sig – som fru Mimi Jakobsen er bekymret for – at når det første år er gået, så forhøjer man bare priserne.

Det er i øvrigt blot et spørgsmål om at formulere den kontrakt, der bliver indgået, tilstrækkeligt seriøst. Man har nogle erfaringer fra England, hvor man i forbindelse med nogle af de første udliciteringer, man foretog derovre, ikke var særlig opmærksom på at få formuleret kontrakterne grundigt fra de offentlige myndigheders side. Men man fandt så ud af, at det nok var klogt at gøre det, og i den anden runde, den tredje runde osv., der efterhånden har været i England, har man indbygget seriøst formulerede kontrakter, og så fungerer det.